

Една седмица

Златко Енев

в рая

Златко Енев

**Една седмица
в рая**

ЕКСТАЗ

Берлин, 2014

Тази електронна книга ви се предоставя при условията на лиценза „Криейтив Комънс — Признание — Некомерсиално — Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5).

Една седмица в рая

Небето над Берлин сияе, сякаш излъскано от грижливи немски ръце ...

Звучи плоско, мисли си Владко, чист кич. Небе като небе, никъде не пише *Made in Germany*. Той отново се заглежда в плетеницата от стоманени конструкции, строителни кранове и рекламни пана, които едва оставят място за малкото парченце небе, което наблюдава от прозореца на купето си.

Германия ... Звучи малко непривично, едва ли не почетително, особено след като години наред са те учили да наричаш това място с насмешливо звучащи съкращения ... Гедере. Гефере. Мекере. Дали е случайно, че звучат толкова подобно? Глупости, стига с тая балканска подозрителност. Като няма кой да ни разваля рахата, сами си го разваляме.

„Темный человек с горящим факелом бежал по улице в скучную ночь поздней осени.“

Ето пак. От сутринта насам тая фраза се върти из главата му, натрапчива като популярен рефрен. Откъде ли идва? Той разтърсва глава за да се отърси от думите-комари. Откак перестройката излезе от мода не е чел почти нищо руско, нали ще ставаме западници, не върви никак. А инак думите са силни, спор няма - мрачно-заплашителни, с монотонен ритъм който те кара да мислиш за подковани ботуши, чаткащи по мокри улични павета ... Русия. Сесесер.

Хайде, пак стигнахме до грозните съкращения. Иди кажи, че навикът не бил втора природа.

Брат му вече препира, след малко сигурно ще започне да нервничи, но така е с него, който си има брада, трябва да си има и гребен. Теодора се прави, че не забелязва, но вече започва да бърза, след това сигурно пак ще се муси, че не е успяла да се подреди. И тя като всички останали се чувства разкъсвана между любопитство и боязън, по всякакъв начин се мъчи да отложи докосването поне малко. Пък и шегата ли е, намират се в Берлин, при това не само в източен, а в *целия* Берлин, кеф ти изток, кеф ти запад, ходи където си щещ, няма стена, няма ченгета, свобода, братко. Запад.

Боян нетърпеливо пристъпя отвън в коридора, в ръката му дими първата за деня цигара. От време на време подава глава през отворената врата на купето, сумти нервно, но не казва нито дума.

Аман, да отидеш с хлапе на баня ... Гледай Теодора как се кипри пред огледалото, ще речеш, че отиваме при английската кралица а не при Митко от Нови Пазар. Но така са жените, с тях работа да вършиш - майка плаче.

Нейсе, това е жената на брат ми пък и жените трябва да са хубави, нали за това са жени, инак кой ще пише за тях поезия? То и аз какво ли съм седнал да говоря, ще речеш, че много разбирам от жени. Ако толкова им разбирах щях ли да бъда ерген на четирийсет години? Ама и Владко как се офлянква, седи и чака диван чапраз докато булката му се наконти, няма да вземе да ѝ каже две приказки като мъж, та да се знае кой тука кум и кой - сват.

Ох, майната му, не трябва да се ядосвам още от сутринта, инак цял ден ще ме боли стомаха ...

Никога не съм виждала по-различни братя, мисли Теодора, докато разтрива руж по бледите си страни. Колкото големият е див, толкова малкият е стеснителен и плах, колкото единият е мачо, толкова другият се нуждае от закрила и насърчение. Даже и по външност не си приличат – Боян е мургав и чернокос, здраво сложен, само мускули и нерви, Владко пък русоляв, дребен и слаб, косата му започва да оредява още на тридесет години. Мавърът и датският принц – братя? Звучи като тема на пропаднала дисертация.

Тя продължава тоалета си, търпеливо понасяйки бодливите погледи на Боян. Когато новината за женитбата взе да се разчува из факултета, никой не искаше да повярва. Теодора и Владко? Красавицата и ... зверчето? Шушукания, насмешливи погледи, подмятания ... Учрежденско ежедневие ... Но всяко чудо – за три дни, като махнеш почивните. Свикнаха им. Нали всички сме едно голямо семейство ...

Писател. Тя винаги е намирала тази дума някак странно привлекателна, макар че, разбира се, никога не би признала нещо толкова снобско. Един колега, който наскоро се върна от специализация, разправяше, че в Мексико повечето писатели носят револвери. Инак броят им сигурно би намалял застрашително. Е, хората поне си ценят талантите. Какво по-голямо признание за един писател от това да бъде осъден на смърт? Който не вярва, нека попита аятолах Хомейни.

Тя се усмихва на отражението си в огледалото. Кисели вицове, какво друго ни остава? После оглежда за последен път купето. Единият – начеващ писател, другият – отколешен практик, и на двамата главите им – в облаците. Ако тя не се грижи за всичко, ще си изгубят и гащите. Ето, пак

са забравили да прегледат багажното отделение, а после - къде ми остана шапката? Инак ще превземат Германия, на приказки кой като тях? От два дни насам само за това се говори - каква кола ще купят, модел, цвят, години, всичко ... Всъщност говори Боян, а Владко се съгласява - както обикновено. Но така е с тях - редом с брат си Владко сякаш престава да съществува, изчезва от картата като бивша съветска република. Хм, във всеки случай е готов да се съгласява с всичко. А и как иначе - баткото е човекът, който урежда нещата, всъщност и това пътуване никога нямаше да стане ако не беше той. Визи, пари, документи - всичко им се поднася като на сложи-масичка, Боян само маха с ръка - все сватбени подаръци, нищо, че от сватбата мина вече година. Плюс това той е единственият от тримата, който говори немски, и то съвсем не лошо, макар че никога не го е учил системно. Разправя, че го е научил по морето, но кой знае?

Добре, стига толкова. Те все пак са свестни момчетата, не е нужно да ги дразни повече. Тя взема раницата и излиза в коридора (Боян най-после свикна с това да не ѝ помага, Владко и без това знае, че тя не обича такива работи). Германия ... Уф, това име идва като силен вятър в лицето, всеки път трябва да се напряга, за да не присвива рамене.

Те вече бързат напред, отоманците. И тук си остават балканджии. Аха - попаднаха на старата дама с многото чанти. Щат не щат, сега ще стават хамали. Така им се пада.

Владко пъшка под тежестта на оръфания куфар, на който е залепена голяма бележка с надпис „Чупливо“ и слуша как вътре дрънкат шишета. Хей, то по-лесно спиртоварна в Берлин щеше да се отвори, отколкото да се пренесе толкова ракия до Германия. Или може би са буркани, а? Компоти,

лютеница? ... Присмлял се хърбел на щърбел, сякаш техните чанти не са пълни с течни армагани. Какво друго да донесеш от България? Сини знаменца? Или нови вестници, с голи мацки и псувни черно на бяло ... Гледай, бацьо, и ние можем. Демокрация, шега няма ...

Боян, каквато е хала, не си поплюва, чантите хвърчат като пуканки, госпожата пищи „полека, полека“, хората се обръщат и зяпат любопитно. Трепери, Германия, България иде! Ох, най-после! И последната чанта вече е на перона, Боян влачи багажни колички, цак-цак - чантите подредени, работата свършена, всичко готово като за изложба. За разлика от брат си той каквото похване, все с вкус го прави, това не може да се отрече.

- Няма нищо госпожа, хора сме, трябва да си помагаме.

Гледай го, даже е галантен. Прилича му, впрочем. Аха, ето ги и посрещачите, оттук нататък вече е лесно. Госпожата вади бонбони.

- Вземете си момчета, да сте живи и здрави, не знам как щях да се оправям без вас.

- Няма нужда, госпожа.

- Ама вземете си, те са хубави, не са български ... - Госпожата изведнъж спира, оглежда се гузно, после се спуска към посрещачите.

- А, поне моите внучета ще си вземат, на баба милите, сладките.

Тя тика кутията с бонбоните под носовете на двамата малчугани, но инак не смее да ги прегръща и целува, отде да знае дали това е прието в Германия. Внучетата май дума български не говорят, поглеждат първо към немската мама, тя кима, „свободно“, те си вземат по една бонбонка, а, ето го

и таткото, той си е нашенец, веднага се вижда. Госпожата се разплаква.

- На мама момчето, доживях да те видя, ох, отслабнал си, мама, с какво те хранят тука? - Тя бърза да подаде спасителната бонбониера, но синът ѝ нервно я побутва настрана.

- Мамо, стига сега, после ще говорим, хайде да отиваме при колата, че съм паркирал на забранено.

Той непохватно побутва майка си, която все напирва да го целува. Види се, чувства се неудобно, дали заради неправилно паркираната кола или защото си е темерут, не се знае. Семейството се изнася на бегом, синът най-отпред, подире му малчуганите и майка им. Госпожата куцука отзад и току поглежда загрижено към чантите, дали все пак не е забравила нещо, ох, аман от бързане, чакайте бе, хора, да си кажем по една приказка ... Пуста чужбина, всичко ѝ наопаки!

Перонът отново е празен, къде изчезнаха всички хора, бомба ли падна? Владко веднага се залепя за прозореца на киоска, аха, и тук списания с голи хубавици. Добре де, и ние знаем, че навсякъде е едно и също, само дето тук-там е малко по-различно ... Теодора е спряла пред щанда за цветя, гледай каква красота, какъв вкус! А плодовете, зеленчуците! От пиле мляко има - и виж как всичко е подредено, по цвят и форма, като в музей, да те е страх да пипнеш. Боян мълчаливо пресмята: кило банани - една марка, значи всеки немец може с една заплата да си купи два-три тона банани. Ох, мамо! Иди, че не им завиждай. А ние си викаме, че сме бананова република. Какви ти банани, братко, както сме тръгнали скоро и картофена република няма да можем да се наричаме, до там я докарахме вече ...

А инак гарата изглежда доста очукана, странно. Е, в западен Берлин те сигурно по-другояче изглеждат, тия тук са от нашата черга, и те до вчера на същото слънце се печеха. Грозни сиви еркери, криви, ръбести павета, сградата остаряла и избледняла като снимка от стар семеен албум ... Види се, и немците не са изобретили още вълшебната пръчица, и на тях ще им трябват доста години докато се отърсят от миналото като куче от бълхи. Deutschland, Deutschland über alles ... Кой като тях, седят си пред телевизорите, зяпат футбол и си жулят биричка. А светът ги зяпа, почесва се умно и се диви: брей, туй немците ...

Той разтърсва глава. От такива мисли полза няма, хайде на работа.

- Елате, няма време. Тук не е като у нас, времето пари струва. Ей го адреса, я да погледнем на картата как най-лесно се стига.

Раз-два-три, те още не са успели да се огледат, а на него всичко му е ясно.

- У-бан четири, пет спирки са дотам.

- Брей, ти пък сякаш в Берлин си израсъл, кога успя да се ориентираш? - почесва се Владко малко завистливо.

- Абе и ние доматиците не ги ядем с колчетата. Хайде, давайте.

- Ами билети? - сеща се Теодора.

- Чакай да питаме на киоска ... Аха, ясно ... У-ха-а-а, ей това се казват цени! За толкова пари София с такси ще я обиколиш! Е, няма как, в чуждо село и керемидите бият. Да не вземете да пътувате на черно, ей! Тука пише шейсет марки глоба!

Теодора и Владко се споглеждат малко гузно.

- Хайде, глупости, не сме деца. Ние и в София винаги си купуваме билети - казва Владко.

- Тъй, тъй, разправяй ги на шапката ми. Сякаш не помня като студент как все до вратата стоеше, да можеш да скачаш бързо.

- Е, студентството е друго. Студентите навсякъде по света са хайдутти, инак кой ще разбутва устоите? Нали така, Доре?

- Докато се надприказвате, метрото замина - отбелязва Теодора сухо.

- Не се казва метро, ами У-бан, това означава подземна железница - пояснява Боян.

- Благодаря за информацията, ще си го запиша.

- А другото е Ес-бан, това пък означава надземна железница.

- Не е надземна, ами градска - отвърща тя ехидно - Прочетох го в пътеводителя, и ние знаем това-онова.

Владко решава, че е време да се намеси.

- Хайде, стига сте се бърхтили, че и другия влак ще изпуснем, нали искаме да видим нещичко от Берлин преди да хукнем по бизнес (Ох, ако не съм аз, тия двамата главите си ще изкъсат).

Влакчето пристига - и то стара, очукана бричка. Пейките - дървени, над вратата метална табелка, на нея пише „произведено в 1932“.

- Гледай чудо - диви се Теодора - Тоя влак от музея ли идва?

Боян се чувства засегнат. Всяка критика срещу Германия е насочена към самия него.

- Абе ти ела ми покажи един български влак от трийсет и втора, който още се движи, пък тогава ще приказваме. Тия тук градят за векове, един път като го направят и с бомби не можеш го събори.

- Мерси, аз си предпочитам „Икарусите“.

- Добре, само не си забравяй противогаза.

- Ох, писна ми от вас - Владко се опитва да изглежда ядосан, но не му е лесно - Тя от една страна, той от друга. Аз пък какво съм виновен, та да се наказвам помежду ви като голо дупе на пазар? (Аха, това сравнение е интересно, трябва да си го запиша).

- Добре, извинявай - отвръща Теодора, но погледът ѝ блуждае навън, в тъмнината на тунела.

- Оглеждайте се да не пропуснем спирката.

- Няма страшно, аз внимавам, още две остават - обажда се Боян.

У-банът трака, те седят чинно и предпазливо се оглеждат. Владко регистрира. Мълчалив народ, студен. Не че у нас ще вземат да те прегръщат по автобусите, но хората някак другояче гледат. Инак любезни - ще им се изкривят ченетата от бите шьон. Дали и едно време по лагерите е било така? Ама че съм злбар, не мога да не се заям за нещо. Ние като не сме имали техните лагери, та много сме цвете.

Ха, това пък какво е?

Малко пред тях се оформя объркване. Хората продължават да си седят, но нещо не е наред, чувства се как всички започват да настръхват. Какво става тук, няма ли някой да обясни?

Аха ... Един младеж, съвсем обикновен, в кожено яке и джинси, се усмихва и говори с един от пътниците. Владко

не може да види другия, някой му препречва пътя. Той се изправя, изпъва врат. На пейката седи млад мъж, черен ... Но защо всички гледат настрани, какво става?

- Брат ми, какво разправя тоя?

- Гледай си напред, това не е наша работа.

- Ей, чакай, какво се блещиш такъв, аз само питам.

- Аз пък само ти отговарям.

- Слушай, не ми харесва тая работа. Кажу какво казва немецът.

- Ти какво, от небето ли падаш? Не виждаш ли как всички гледат като настъпени жаби?

- Ама ...

- Няма ама, гледай си работата.

- Чакай бе, нали и ние сме чужденци, те и нас ли така ...

- Ако продължаваш да зяпаш, може и до там да стигнем.

Владко се сконфузва, без да иска също започва да гледа настрана, но нещо го гложди отвътре, не го оставя на мира. Междувременно немецът май се е разпалил, започва да ръкомаха заплашително, африканецът седи мирно и гледа през прозореца, от всички страни - тишина. Пред очите на Владко се появява картина от детството: долу между тополите при реката хлапетиите са приклезили едно бездомно куче и му окачат телена примка на врата, то се мята диво, дращи, хапе, но няма спасение, хай-руп, увисна помиарът, гледайте сега как ще се осере, ха така, окачете му ламарина, та да дрънчи, иху, иха, ха сега! Видяхте ли? Осра се, нали ви казвах! Владко реве, тича към къщи, мамо, мамо! У-у-у, женчо, женчо, Владко-патко, Владко-патко ...

Ръцете му изведнъж овлажняват, започва да му се повдига.

- Какво, така ли ще гледаме?

- Седи си на задника и не ме ядосвай, сами ли да си търсим боя? Щом немците не се бъркат, и ние няма да се бъркаме.

В това време една баба става от мястото си, приближава се към германчето и започва да му говори нещо. Владко чува само „полицай, полицай“. Момчето извива врат, гледа я злобно, по вълчи, но не казва нищо. Хората продължават да гледат настрана. Африканецът, почувствал подкрепа, става от мястото си и намира да се бие. Германчето се усмихва накриво, бръква в джоба си, африканецът прави крачка назад и се оглежда за помощ ... У-уф, спирка. Африканецът слиза, германецът остава, слава богу, не можаха да се срещнат континентите ... Брей, изпотил съм се от зор.

- Хей, това е нашата спирка! - вика Боян - Ама че сме зяпльовци. Бързо!

Едва успяват да се промушат през вратата, за малко да се заклещят. Владко търси с очи африканеца, но той вече се е изгубил в навалищата. Те стоят и се оглеждат гузно, никой от двамата не смее да погледне към Теодора.

- Ама тоя наистина ли искаше ...

Неприятното чувство в стомаха и устата все още не е изчезнало, Владко търси с очи кошче за боклук, за всеки случай.

- Не знам какво искаше, но това в джоба му не беше отвертка - отвърща Боян начумерено - Хайде, стига толкова. Нищо не е станало, да тръгваме.

Владко се сгущва в якето и се оглежда тревожно. Градът, който допреди малко му се виждаше изпълнен със

светлина и въздух, сега изведнъж му се струва мрачен и заплашителен.

- Как мълчаха всички ...

- Какво да правиш, така са ни учили - отбелязва Боян философски.

- Дай тогава от ученост да си заврем главите в задниците.

- Стига де, голяма работа! Заради един негър сълзи и сополи ще роним.

- Не се казва негър - обажда се Теодора ядно - В Америка вече им викат афро-американци.

- Ако ще афро-марсианци да им викат, все тая. Оцет и олио не се мешат.

- Не знаех, че си бил расист.

- Не съм расист, а реалист, за разлика от теб.

- Хайде, пак се счепкайте, а аз какво да правя помежду ви като ... - Владко търси някое друго необичайно сравнение.

- Като какво? - Боян го гледа изпод вежди.

- Като нищо.

- „Като голо дупе на пазар“, нали така беше?

- Е и какво, сравнението не е лошо. Даже мисля да си го запиша.

- Сравнението ти е плоско като кравешко лайно на баир, ако искаш, това можеш да си запишеш.

- Бояне, остави го на мира, чуваш ли!

Теодора диша учестено, ресниците ѝ потрепват бързо. Владко се опитва да я прегърне но тя мълчаливо го отблъсква. Боян пали поредната цигара ...

Перфектен натюрморт.